

Arrest

nr. 118 755 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De pupil van de verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december 1995.

Op 14 juni 2011 dient de pupil een asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012 die weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing wordt bij arrest nr. 95 319 van 17 januari 2013 verworpen.

Op 25 februari 2013 dient de voogd een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan V.L., F. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de persoon die verklaart te heten O.G., S. (...),

geboren te (...) op (...), van nationaliteit Afghanistan (te zijn),

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene arriveerde in België op 14 juni 2011 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat de vluchtelingenstatus niet kon worden toegekend aangezien betrokkene geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kon maken en er kon ook geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweringen over zijn verblijfplaatsen voor aankomst in België. De vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden hem aldus geweigerd op 29/06/2012.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21/01/2013.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 25/02/2013 haar aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 12/04/2013.

Tijdens dit verhoor op 12/04/2013 verklaarde betrokkene dat hij bij zijn verklaringen blijft die hij heeft afgelegd tijdens zijn asielaanvraag en bij het verhoor bij het CGVS. Hij wist niet dat hij in België was, dit was de keuze van de smokkelaar. Hij heeft Afghanistan verlaten omdat zijn vader 3 jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan verdwenen was, zijn vader was een militair in het Nationale leger. Sinds de verdwijning van zijn vader heeft hij problemen met de Taliban. Hij werd door hun ontvoerd en kreeg een militaire opleiding, ook moest hij deelnemen aan de Jihad.

De overheid beschuldigde hem voor de samenwerking met de Taliban en daardoor kreeg hij problemen met de overheid, indien wij zijn moeder kunnen contacteren wilt hij graag contact met haar.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Afghanistan reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Er worden hieromtrent geen nieuwe objectieve elementen aangebracht.

Daarnaast berust het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten volledig op verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan. Er wordt op geen enkele manier bewezen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Afghanistan. De moeder van betrokkene woont en leeft nog steeds in het land van herkomst en zij is nog steeds de drager van het ouderlijk gezag. Bovendien woont en leeft zij er samen met haar 4 andere kinderen, 3 broers en 1 zus van betrokkene, voor wie zij op heden nog steeds verantwoordelijk is en de zorg en opvang op haar neemt. Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt niet aangetoond dat

deze opsporingen aantonen dat zijn moeder niet in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan heeft en tot op heden nog steeds doet voor de andere kinderen in het gezin. Dat de vader overigens verdwenen is, is een verklaring, tot op heden niet bewezen. Bovendien rekening houdend met zijn leeftijd, kan men redelijkerwijze verwachten dat hij toch een zekere mate van zelfstandigheid heeft bereikt.

Het feit dat betrokkene verklaart geen contact meer te hebben met zijn familie in het land van herkomst is op zijn minst bevreemdend te noemen en voldoet hier niet Rekening houdend met het feit dat hij als alleenstaande minderjarige ergens in een ver Europees land verblijft, kan men toch verwachten dat de mogelijkheid om in contact te blijven met zijn moeder voor hem van essentieel belang is.

Dat betrokkene hier naar het school gaat, er hard voor werkt en goed zijn best doet om te integreren geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan met dus niet stellen de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 61/14 tot en met artikel 61/20 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, en de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schending van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, en van de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel."

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid voor de voogd om een machtiging tot verblijf aan te vragen voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een (voorlopige) machtiging tot verblijf wordt afgeleverd indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Artikel 61/18 vereist hiertoe individueel onderzoek van de dienst Vreemdelingenzaken.

Uit artikel 61/17 van de wet blijkt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing "voorrang" wordt gegeven aan de "vrijwaring van de eenheid van gezin" overeenkomstig artikels 9 en 10 IVRK.

Indien een Belgische rechtsnorm in conflict is met een hogere rechtsnorm dient er voorrang verleend te worden aan de hogere rechtsnorm.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor

de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 5 van deze richtlijn, in de Vreemdelingenwet omgezet door artikel 71/13 Vw., verplicht de lidstaten om rekening te houden bij het nemen van een terugkeerbesluit met het hoger belang van het kind.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"D/Y artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)?" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de hierboven aangehaalde bepaling van het IVRK een directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Relevant hierbij is het arrest nr. 12.070 van 29 mei 2008 van Uw Raad (zie stuk 4):

"In België wordt sedert het arrest *Franco-Suisse le Ski* van het Hof van Cassatie van 27 mei 1971 de leer van het monisme gevolgd. Volgens deze leer vormt het recht een eenheid en maken de door de wetgevende macht goedgekeurde verdragen die directe werking hebben deel uit van de nationale rechtsorde, zonder dat de verdragsbepalingen inhoudelijk in nationaal recht moeten worden omgezet. Directe werking houdt in dat uit de internationale bepaling rechten en/of plichten voor de rechtsonderhorige voortvloeien en dat die door de rechtsonderhorige voor de nationale rechtbanken kunnen worden ingeroepen. Opdat een internationale bepaling directe werking zou verkrijgen moet echter aan twee voorwaarden zijn voldaan. Ten eerste moet de bepaling - wat haar geest, inhoud en bewoordingen betreft - op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Dit houdt dus in dat de directe werking enkel wordt toegekend aan een duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Ten tweede speelt ook de bedoeling van de verdragssluitende partijen een rol. Indien de verdragssluitende partijen uitdrukkelijk de directe werking uitsluiten dient men zich daarbij neer te leggen.

Bij wet van 25 november 1991 houdende goedkeuring van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en inzonderheid op artikel 44 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992) werd het Kinderrechtenverdrag goedgekeurd door de federale wetgever.

Uit de lezing van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat alvast deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag, wat haar geest, inhoud en bewoordingen betreft, op zichzelf volstaat om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is (zie in zelfde zin onder meer:

Cass., 11 maart 1994, AR C.93.0342.N.; HvB Brussel, 22 april 1997; HvB Gent, 13 april 1992; HvB Gent, 17 januari 1994; HvB Gent, 26 juni 1995; HvB Bergen, 20 april 1993; HvB Bergen, 19 oktober 1994; HvB Luik, 15 juni 1994; HvB Luik, 28 april 2000). De directe werking van deze bepaling werd door de verdragssluitende partijen tevens niet uitdrukkelijk uitgesloten."

Niet enkel artikel 12 IVRK bezit een directe werking, maar ook onder andere artikel 3 IVRK.

Deze bepaling vormt immers een duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die de verdragspartijen een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt, namelijk het laten primeren van de belangen van het kind indien er maatregelen worden genomen die dit kind treffen. Daarbovenop werd de directe werking van deze bepaling niet uitdrukkelijk uitgesloten door de verdragssluitende partijen.

Het VN Kinderrechtencomite verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in General Comment no0 14 (zie bijlage 2) het volgende:

"4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child"

In de noot hierbij verduidelijkt het Comite wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling':

"The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 2."

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity

"(5. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

(c) A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases'

De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen dus op die wijze uitgelegd te worden dat ze op de meest verregaande wijze rekening houden met verzoekers belangen, i.e. zijn fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling. De gezinseenheid dient dan ook volledig conform hiermee geïnterpreteerd te worden.

"25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children. ...

{b) "courts of law"

27. The Committee underlines that "courts " refer to all judicial proceedings, in all instances - whether staffed by professional judges or lay persons - and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

"administrative authorities "

30. The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities at all levels is very broad, covering decisions concerning education, care, health, the environment, living conditions, protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures."

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat ook Uw Raad in een annulatieprocedure ten voile en op substantiele wijze rekening dient te houden met het belang van het kind. Paragraaf 98 voegt hier nog aan toe:

"States should establish mechanisms within their legal systems to appeal or revise decisions concerning children when a decision seems not to be in accordance with the appropriate procedure of assessing and determining the child's or children's best interests. There should always be the possibility to request a review or to appeal such a decision at the national level. Mechanisms should be made known to the child and be accessible by him or her directly or by his or her legal representative, if it is considered that the procedural safeguards had not been respected, the facts are wrong, the best-interests assessment had not been adequately carried out or that competitive considerations had been given too much weight. The review body must look into all these aspects.""

Deze aspecten dienen met andere woorden ten gronde getoetst te worden, ook in een annulatieprocedure.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical, sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality

of the relationships between the child and his or her family or carers. the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or caregivers, etc."

Paragraaf 97 bepaalt waaraan de motivering van beslissingen aangaande kinderen dienen te voldoen:

"In order to demonstrate that the right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration has been respected, any decision concerning the child or children must be motivated, justified and explained. The motivation should state explicitly all the factual circumstances regarding the child, what elements have been found relevant in the best-interests assessment, the content of the elements in the individual case, and how they have been weighted to determine the child's best interests. If the decision differs from the views of the child, the reason for that should be clearly stated. If, exceptionally, the solution chosen is not in the best interests of the child, the grounds for this must be set out in order to show that the child's best interests were a primary consideration despite the result. It is not sufficient to state in general terms that other considerations override the best interests of the child; all considerations must be explicitly specified in relation to the case at hand, and the reason why they carry greater weight in the particular case must be explained. The reasoning must also demonstrate, in a credible way, why the best interests of the child were not strong enough to be outweigh the other considerations. Account must be taken of those circumstances in which the best interests of the child must be the paramount consideration"

General Comment no 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind handelt specifiek over de behandeling van niet begeleid minderjarige vreemdelingen (zie bijlage 3).

Paragraaf 6 stelt het volgende:

"This acknowledges that all human rights, including those contained in the Convention, are indivisible and interdependent. The importance of other international human rights instruments to the protection of the child is also recognized in the preamble to the Convention."

Paragraaf 4 stelt: "This general comment will compile and consolidate standards developed, inter alia, through the Committee's monitoring efforts and shall thereby provide clear guidance to States on the obligations deriving from the Convention with regard to this particular vulnerable group of children. In applying these standards. States parties must be cognizant of their evolutionary character and therefore recognize that their obligations may develop beyond the standards articulated herein

Het Comité stelt duidelijk dat de rechten vervat in het Verdrag open zijn, in de zin dat ze aan evolutie onderhevig zijn.

Paragraaf 13 maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind en verduidelijkt dat op de Staat een positieve verplichting rust om alle nodige maatregelen te nemen om de kinderen als niet begeleid te identificeren en om met tracing activiteiten te beginnen:

"73. The positive aspect of these protection obligations also extends to requiring States to take all necessary measures to identify children as being unaccompanied or separated at the earliest possible stage, including at the border, to carry out tracing activities and, where possible and if in the child's best interest, to reunify separated and unaccompanied children with their families as soon as possible

Ook onder paragraaf 31 kunnen we lezen dat de verantwoordelijkheid voor tracing activiteiten bij de Staat ligt:

"... (v) Tracing of family members to be commenced as early as possible (arts. 22 (2), 9 (3) and 10 (2)):"

Artikel 3(1) IVRK stelt dat alle handelingen van publieke dienstverleners, rechtsinstanties, bestuur, het belang van het kind dienen te laten primeren.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs"

Paragraaf 79 stelt dat het ultieme doel is om alles in rekening te brengen en een duurzame oplossing te bepalen, en dat de mening van het kind hierbij in overweging moet genomen worden:

"79. The ultimate aim in addressing the fate of unaccompanied or separated children is to identify a durable solution that addresses all their protection needs, takes into account the child's view and, wherever possible, leads to overcoming the situation of a child being unaccompanied or separated. Efforts to find durable solutions for unaccompanied or separated children should be initiated and implemented without undue delay and, wherever possible, immediately upon the assessment of a child being unaccompanied or separated. Following a rights-based approach, the search for a durable solution commences with analysing the possibility of family reunification

Paragraaf 80 benadrukt dat tracing een essentieel onderdeel is van het bepalen van een duurzame oplossing. De verantwoordelijkheid rust hiervoor op de schouders van de Staat:

"§9. Tracing is an essential component of any search for a durable solution and should be prioritized except where the act of tracing, or the way in which tracing is conducted, would be contrary to the best interests of the child or jeopardize fundamental rights of those being traced. In any case, in conducting tracing activities, no reference should be made to the status of the child as an asylum-seeker or refugee. Paragraaf 81 benadrukt dat gezinseenheid ondergeschikt is aan de belangen van het kind en vereist dat het kind in deze gehoord wordt.

"57. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely"). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only.

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"54. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;
- The availability of care arrangements for that particular child;
- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;
- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;
- The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations" (art. 8);
- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background" (art. 20). "

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"&5. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin.

Paragraaf 86 stelt duidelijk dat er geen niet-rechten-gebonden redenen aanvaardbaar zijn om niet in het belang van het kind te handelen:

"<§5. Exceptionally, a return to the home country may be arranged, after careful balancing of the child's best interests and other considerations, if the latter are rights-based and override best interests of the child. Such may be the case in situations in which the child constitutes a serious risk to the security of the State or to the society. Non-rights-based arguments such as those relating to general migration control cannot override best interests considerations.

We kunnen dus stellen dat de rechten vervat in het IVRK, waaronder artikels 3, 9, 10 waarnaar in de Vreemdelingenwet verwezen wordt, stellen dat op de Staat een positieve verplichting rust om de familieleden van verzoeker op te sporen, dat er hierbij een grondig onderzoek moet plaatsvinden dat de identiteit van verzoeker, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van verzoeker in overweging neemt en op een ernstige wijze tegenover elkaar afweegt.

In casu is er echter geen sprake van dergelijk grondig onderzoek. Verwerende partij maakt er zich gemakkelijk van af door te stellen dat verzoekers' moeder nog steeds in Afghanistan leeft samen met een aantal familieleden, en concludeert daaruit dat opvang en verzorging afdoende voorhanden zijn in Afghanistan. Deze conclusie is echter op geen enkele grond gebaseerd, maar vormt een loutere veronderstelling.

Verwerende partij kan niet dienstig motiveren dat economische elementen geen aanleiding kunnen geven tot het bepalen van een duurzame oplossing op het grondgebied. Immers, de socio-economische omgeving, en de behandeling die verzoeker krijgt ten gevolge van deze omgeving, maakt een intrinsiek deel uit van zijn ontwikkelingskader in de zin van artikel 3 IVRK. Artikel 61/14 Vw. sluit overigens nergens de in overwegingname van economische elementen van de duurzame oplossingsbepaling uit. Artikel 3 IVRK en de andere bepalingen van het IVRK nopen verwerende partij tot het expliciet in overweging nemen van economische elementen.

Verzoeker mag slechts teruggebracht worden indien dit in zijn belang is. Er dient door verwerende partij wel degelijk rekening gehouden te worden met sociaal-economische omstandigheden bij zijn moeder in

Afghanistan. De afweging die verwerende partij hierin maakt, zo zij deze gemaakt zou hebben, dient expliciet in de motivering van de bestreden beslissing opgenomen te worden.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek in de zin van de Vreemdelingenwet of in de zin van het IVRK gevoerd.

Verzoeker werd in dit kader ook niet gehoord. Het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken verloopt schijnbaar in samenspraak maar verzoeker krijgt niet te horen waarom verwerende partij aan welke verklaringen twijfelt en kan er dan ook niet dienstig op repliceren. Huidig verzoekschrift kan evenmin dienen om inhoudelijk te repliceren op de determinatie van de duurzame oplossing door verwerende partij gezien het een annulatieberoep betreft en Uw Raad zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen.

Verwerende partij heeft zich er internationaal-rechtelijk toe verbonden om een grondig onderzoek te voeren. actief de familieleden van verzoeker op te sporen, verzoeker op een effectieve manier te horen en zijn mening mee in overweging te nemen, garanties te vragen bij een mogelijke terugkeer van verzoeker. rekening te houden met zijn hoger belang. met verzoekers integratie rekening te houden en met zijn gebrek aan verbondenheid met zijn herkomstland. en om rekening te houden met de sociaal economische omstandigheden bij zijn terugkeer en de bepaling van een duurzame oplossing.

Verwerende partij heeft nagelaten aan deze verplichtingen te voldoen.

Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat er een individueel onderzoek is geweest en op geen enkele manier valt er af te leiden dat het geheel van de elementen in overweging is genomen. Verwerende partij heeft artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet evenals de materiele motiveringsplicht geschonden. Uit de bestreden beslissing en bovenstaande argumentatie blijkt dan ook dat de dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig is te werk gegaan door het nodige onderzoek niet te voeren en niet alle relevante gegevens in het dossier onderzocht te hebben of in overweging genomen te hebben. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, ze steunt op feitelijk en juridisch gebrekkige gronden en de verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze haar bevoegdheid uitgeoefend. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 61/14, 61/20, 62, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 24 Handvest, de artikelen 3, 6 en 16 van het Kinderrechtenverdrag evenals van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Pagina's lang ontwikkelt de raadvrouw van verzoekende partij theoretische beschouwingen, ogenschijnlijk knip en plakwerk, zonder veel meer: in enkele lijntjes tekst wordt vage algemene kritiek geuit.

Tegelijkertijd verwijt verzoekende partij de overheid geen "grondig onderzoek" te hebben gevoerd.

De kritiek lijkt zo vaag en algemeen enerzijds, anderzijds laat verzoekende partij na om de diverse concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Dergelijke kritiek is onontvankelijk.

Doordat de raadvrouw van betrokkene vage kritiek uit, blijkt dat verzoekende partij de motieven kent zodat zij in staat is om haarzelf in rechte te verweren.

Dienvolgens wordt de formele motiveringsplicht niet geschonden.

De raadvrouw werpt op dat haar cliënte niet werd verhoord.

Dat is manifest in strijd met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekende partij werd op 22 april 2013 immers wél verhoord.

Voorts werpt verzoekende partij op dat verwerende partij er zich makkelijk vanaf maakt door te stellen dat verzoekers' moeder nog steeds in Afghanistan leeft samen met andere familieleden waaruit onterecht zou worden afgeleid dat opvang en verzorging afdoende voorhanden zou zijn in Afghanistan, hetgeen een loutere veronderstelling zou zijn.

Het is een voor de hand liggend uitgangspunt dat in eerste instantie moet worden nagegaan of de hereniging met zijn ouder(s) niet als duurzame oplossing kan gelden, te meer omdat de vraag naar internationale, na opstandig onderzoek, verworpen werd.

Zelf doet verzoekende partij geen enkele moeite om aan te tonen waarom afdoende opvang en verzorging niet voor handen is.

"De moeder van betrokkene woont en leeft nog steeds in het land van herkomst en zij is nog steeds de drager van het ouderlijk gezag. Bovendien woont en leeft zij er samen met haar 4 andere kinderen, 3 broers en 1 zus van betrokkene, voor wie zij op heden nog steeds verantwoordelijk is en de zorg en opvang op haar neemt. Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat zijn moeder niet in

staat zou zijn om betrokkene op te vangen en in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan heeft en tot op heden nog steeds doet voor de andere kinderen in het gezin. Dat de vader overigens verdwenen is, is een verklaring, tot op heden niet bewezen. Bovendien rekening houdend met zijn leeftijd, kan men redelijkerwijze verwachten dat hij toch een zekere mate van zelfstandigheid heeft bereikt.

Het feit dat betrokkene verklaart geen contact meer te hebben met zijn familie in het land van herkomst is op zijn minst bevreemdend te noemen en voldoet hier niet. Rekening houdend met het feit dat hij als alleenstaande minderjarige ergens in een ver Europees land verblijft, kan men toch verwachten dat de mogelijkheid om in contact te blijven met zijn moeder voor hem van essentieel belang is”.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier.

Uit de motieven kan afgeleid worden dat opvang en verzorging mogelijk zijn in het land van herkomst.

De beslissing werd binnen de perken van de wet genomen.

De kritiek is, voor zover niet onontvankelijk, ongegrond.”

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging worden uitgereikt nu haar pupil niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. De verwerende partij motiveert waarom geen gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag van 25 februari 2013 om machtiging tot verblijf in het Rijk.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert in het middel onder meer de schending aan van de artikelen 61/14 tot en met 61/20 van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen, die zijn ondergebracht in het hoofdstuk VII "Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“ART. 61/14

Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV): een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI , “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing:

– hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

– hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

– hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° voogd: wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.

ART. 61/15

Voor zover geen procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag voor een machtiging tot verblijf indienen bij de minister of zijn gemachtigde.

De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten.

ART. 61/16

De minister of zijn gemachtigde horen de NBMV die vergezeld is van zijn voogd.

De nadere regels van het verhoor worden door de Koning bepaald.

ART. 61/17

Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.

ART. 61/18

Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

– hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

– hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.

ART. 61/19

§ 1

Indien de duurzame oplossing niet kon worden bepaald bezorgt de voogd, één maand vóór de vervaldag van de geldigheidsduur van het verblijfsdocument, aan de minister of diens gemachtigde systematisch alle bewijskrachtige gegevens en documenten die betrekking hebben op het voorstel voor een duurzame oplossing, dat wordt ingediend op basis van artikel 11, § 1, van titel XIII, Hoofdstuk VI, “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002.

De bewijskrachtige gegevens en documenten die moeten worden overgelegd zijn:

1° het voorstel voor een duurzame oplossing;

2° de gezinssituatie van de NBMV;

3° elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is;

4° het bewijs van regelmatig schoolbezoek.

§ 2

In functie van de bewijskrachtige elementen en documenten die aan hem worden overgezonden kan de minister of diens gemachtigde beslissen om over te gaan tot een nieuw verhoor van de NBMV, die door zijn voogd begeleid wordt.

Indien de duurzame oplossing nog steeds niet kan worden bepaald geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om het verblijfsdocument dat aan de NBMV werd afgegeven te verlengen met zes maanden.

ART. 61/20

Indien de voorziene duurzame oplossing het verblijf in België is, geeft de minister of zijn gemachtigde, na overlegging van het nationaal paspoort van de NBMV, een machtiging tot verblijf met een duur van een jaar af.

Indien de voogd het nationaal paspoort van de NBMV niet kan overleggen bezorgt hij de documenten die de stappen aantonen die ondernomen werden om de identiteit van de NBMV aan te tonen schriftelijk aan de minister of diens gemachtigde. De Koning kan de nadere regels bepalen waaraan deze documenten moeten voldoen.

De inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van een verblijfstitel worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 12 uitgevoerd."

De verzoekende partij houdt voor dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen grondig onderzoek heeft gevoerd en dat zij rekening diende te houden met sociaal-economische omstandigheden bij de moeder van de pupil in Afghanistan.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij en haar pupil een medewerkingsplicht hebben, terwijl uit de gegevens van het dossier blijkt dat zij in het kader van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf omtrent de familieleden in Afghanistan en de al dan niet bestaande mogelijkheden tot opvang slechts meedeelden dat de moeder van de pupil nog in Besod, Afghanistan verblijft, maar dat zij bang is dat haar zoon door de taliban zal vermoord worden, en dat de vader militair was en vermist is. Verder zou er momenteel geen contact zijn met de moeder. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de pupil naar aanleiding van het verhoor van op 12 april 2013 verklaarde dat hij drie broers en één zus heeft die bij de moeder in het dorp Miran verblijven en dat er geen familieleden in een Europese lidstaat of een derde staat verblijven.

Het gebrek aan medewerking blijkt tevens uit het feit dat de Raad het beroep tegen de weigeringsbeslissing aangaande de asielaanvraag van de pupil verworpen heeft nu kon worden geoordeeld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststelde dat er ernstige twijfels kunnen worden geplaatst bij het beweerde verblijf in en de afkomst uit het district Beshud in Afghanistan. De Raad motiveerde omtrent deze twijfelachtige verklaringen in zijn arrest nr. 95 319 van 17 januari 2013 onder meer als volgt:

"De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn verblijf in het district Beshud van de provincie Nangarhar, (ii) er bijgevolg evenmin nog geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen en (iii) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. Terecht stelde de commissaris-generaal in casu vast dat er ernstige twijfels kunnen geplaatst worden bij verzoekers beweerde verblijf in het district Behsud in de Afghaanse provincie Nangarhar.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, die beweerdelijk heel zijn leven in die regio, meer bepaald in het dorp Miran, zou hebben gewoond en geleefd, niet wist dat er in het district een Amerikaanse militaire basis gevestigd is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt immers dat die basis, welke gevestigd is op de luchtmachtbasis van Jalalabad, in de jaren voor verzoekers vertrek tot tweemaal toe het doelwit was van (raket)aanvallen door de taliban, waarbij verschillende talibs het leven lieten. De onwetendheid van verzoeker, die nochtans blijkens zijn verklaringen af en toe naar Jalalabad stad ging en die zelfs al in de nabije omgeving van de luchthaven zou zijn geweest om zijn taskara in Khos Gombat te gaan afhalen (gehoorverslag, 6-7), klemmt des te meer nu zijn vader als soldaat, meer bepaald staf sergeant voor het Afghaanse nationale leger zou hebben gewerkt, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van het bestaan van die Amerikaanse legerbasis in de omgeving van zijn geboortedorp. Het feit dat die basis een "outpost" is en dus kleiner zou zijn dan een doorsnee militaire basis, en zijn vader een Afghaanse militair is en dus niet gestationeerd zou zijn geweest op de Amerikaanse basis, biedt geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid. Gezien de grote aanwezigheid van Amerikaanse militairen in de regio en hun nauwe samenwerking met hun Afghaanse

collega's zoals verzoekers vader, en gelet ook op het feit dat nieuws over zware incidenten zoals de dodelijke aanslagen van de taliban op de legerbasis zich snel verspreiden, kon van verzoeker enige kennis, minstens notie worden verwacht over de aanwezigheid van een Amerikaanse legerbasis in zijn district, niet zo ver uit de buurt van zijn dorp.

Voorts blijkt verzoeker nagenoeg niets te weten over de verschillende internationale organisaties werkzaam in zijn district. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in het district Behsud talrijke internationale organisaties actief zijn, onder andere om vluchtelingen te helpen, de infrastructuur te verbeteren, medische hulp te bieden en landbouwers te ondersteunen. Zo zijn nog steeds of waren in het verleden, in de regio actief: ARC, UMICA, IBNSINA, ATC, MCPA, MDC, IHSAN, AREA, SCA en MADERA. Verzoeker benoemde er geen enkele van, maar bleek enkel weet te hebben van "Milli Pewestun" dat vluchtelingen zou helpen, doch waarvan hij niet kan zeggen of het een Afghaanse dan wel een internationale organisatie is. Ofschoon sinds de vernietiging door het Russische leger van 90 procent van de huizen in de omgeving deze gebouwen sedert jaar en dag aan een hoog tempo wederopgebouwd worden, blijkt verzoeker nog nooit gehoord te hebben van de in zijn regio actieve organisatie Norwegian Refugee Council (NRC). Deze NGO helpt met de heropbouw van hun huizen en is bijgevolg prominent aanwezig in de streek. Verzoeker repte ten slotte met geen woord over de organisatie UNHCR en het "shelter program" dat zij inrichtte net na de Russische inval.

Verzoeker kan daarnaast maar weinig vertellen over de bevolkingssamenstelling van zijn district en zijn eigen afkomst. Volgens hem wonen er Pasjtoenen en Tadzjiken en nog een andere groep die Dari en Pashtou door elkaar spreken. Uit informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er in het district voornamelijk Pasjtoenen en Arabische groepen leven, doch van Tadzjiken wordt geen melding gemaakt. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat die informatie niet actueel is, doch dit biedt geenszins een verklaring voor zijn onwetendheid omtrent welke bevolkingsgroep er in zijn district in de meerderheid is en evenmin voor het feit dat hij niet wist of zijn stam, de Uria Khel stam, deel uitmaakt van een groter stamverband in Afghanistan, terwijl deze blijkens de informatie in het administratief dossier deel uitmaakt van de Hassan Khel, een onderverdeling van de groep der Ghilzai Pasjtoenen, oftewel de grootste Pasjtoense groep in Pakistan en Afghanistan (Ibid.). Verzoekers onwetendheid hieromtrent is niet aannemelijk indien hij uit Afghanistan afkomstig zou zijn aangezien stam en etnie er van primordiaal belang zijn omdat gemeenschapsbanden van clan en stam de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Verzoeker blijkt ook niet op de hoogte van een onbemand Amerikaans vliegtuig dat in november 2010 in zijn buurt neerstortte. Verzoekers uitleg dat er in het district Behsud twee dorpen zijn die de naam Miran dragen en het vliegtuig in het andere, gelijknamige dorp zou zijn neergestort, kan niet worden gevolgd. Immers, uit de informatie over dit ongeluk blijkt dat het vliegtuig in het dorp Miran, gelegen in de nabije omgeving van Pirawar, neerstortte. Verzoeker verklaarde dat Pirawar dicht bij zijn dorp lag, op ongeveer 25 minuten wandelafstand, hetgeen het andere op de kaart gelegen dorp Miran als mogelijk dorp van herkomst van verzoeker uitsluit (gehoorverslag, 7).

Voorts kan hij zich niet herinneren wanneer in Afghanistan de laatste verkiezingen plaatsvonden. Zijn huidige uitleg hiervoor, met name dat hij zijn eigen geboortedatum niet kent en dus geenszins verwacht kan worden dat hij die verkiezingen juist in de tijd kan situeren, verschoont geenszins zijn totale onwetendheid hieromtrent. Immers, blijkens de informatie opgenomen in het administratief dossier gingen die verkiezingen, net zoals de verkiezingen daarvoor, gepaard met ernstige veiligheidsincidenten en een in het algemeen verslechterde veiligheidssituatie, waardoor van verzoeker toch enige informatie hierover kon worden verwacht. Overigens, zo merkt de Raad ten overvloede op, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wel degelijk een tijdsbesef heeft en gebeurtenissen in de tijd kan situeren. Zo gaf hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan na zijn vertrek uit zijn geboortedorp voor een periode van zes maanden bij zijn oom te hebben verbleven alvorens zijn land van herkomst te hebben verlaten, was volgens hem de brug van Behsud twee jaar geleden een eerste maal het doelwit van een aanslag, en situeerde hij het eerste contact met de taliban een jaar en zes maanden geleden en zou de taliban hem drie à vier dagen later opnieuw hebben aangesproken en vervolgens 15 dagen hebben vastgehouden (gehoorverslag, 11-13).

Verzoeker blijkt ook onwetend omtrent zaken uit zijn gewone dagelijkse leven. Zo bleef hij zeer vaag en op de oppervlakte over zijn bezigheden in Afghanistan, stelde hij dat zijn familie in zijn dorp gronden had, doch kan hij zelfs niet bij benadering zeggen hoe groot die waren en weet hij niet welke gewassen erop werden geteeld. Voorts weet hij niet welke functie zijn oom S., die hun familie de laatste drie jaar na de verdwijning van zijn vader hielp, bij de autoriteiten zou bekleden, en kan hij niet zeggen tot welk district het dorp "Joy 7" behoort, waar de oom woont bij wie hij de laatste zes maanden van zijn verblijf in Afghanistan zou hebben ingewoond. Verder blijkt hij niets te weten over de plaatsen waar zijn vader als militair gestationeerd zou zijn geweest en, ofschoon hij de oudste zoon is, weet hij niet wie er tijdens de periodes van zijn vaders afwezigheid verantwoordelijk was voor hun gronden. Verzoeker biedt voor deze vaststellingen, welke allen steun vinden in het administratief dossier geen afdoende verklaring.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor de gangbare taxiprijzen in zijn omgeving eerst (alleen) in Roepies gaf, de Pakistaanse munteenheid waarvan hij zelf stelde dat je er niet op officiële plaatsen mee kan betalen en een straf riskeert als je ermee wordt betrapt, en pas nadien, nadat de commissaris-generaal hem hiermee confronteerde en vroeg hoeveel de vervoersprijsen in Afghani dan bedroegen, in de Afghaanse munteenheid Afghani (gehoorverslag, 8).

Zelfs van een persoon met een geringe opleiding en een jeugdige leeftijd op het moment van de feiten mag worden verwacht hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op de elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

(...)

Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan verzoekers beweerde recente verblijf in Afghanistan, in het district Behsud, geen geloof worden gehecht en bijgevolg evenmin aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is."

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij en de pupil, enerzijds door het nalaten van het verstrekken van informatie in het kader van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf, anderzijds doordat werd geoordeeld dat aan het asielrelaas, in het bijzonder aan de afkomst van de pupil geen geloof kan worden gehecht onder meer omwille van de gebrekkige kennis over de beweerde regio waarvan hij afkomstig zou zijn, zelf het voeren van een onderzoek bemoeilijken, de facto onmogelijk maken, zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten geen grondig onderzoek te hebben gevoerd op basis van de karige informatie waarover zij beschikte. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat geen enkele moeite wordt gedaan om aan te tonen waarom afdoende opvang en verzorging voor de pupil in Afghanistan niet voorhanden zouden zijn.

Bovendien, wat het belang van het kind betreft, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het belang van het kind meeneemt in haar overwegingen, nu zij er op wijst dat de mogelijkheid tot opvang en verzorging nog steeds aanwezig is in Afghanistan gelet op het feit dat de moeder van de pupil er nog leeft, samen met haar vier andere kinderen en dat niet kan worden gesteld dat het belang van de pupil zich zou situeren buiten zijn familiale context in Afghanistan. De verzoekende partij en de pupil hebben immers in het kader van de procedure tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf niet aangetoond dat de moeder van de pupil niet in staat zou zijn om hem op te vangen en in een aangepaste opvang te voorzien zoals zij dat in het verleden heeft gedaan en tot op heden nog steeds doet voor de andere kinderen in het gezin, broers en zus van de pupil. Een scheiding van de naaste familieleden van de pupil door een verder verblijf in België lijkt eerder tegen het belang van de pupil in te gaan. Fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling dienen ook te worden afgewogen in functie van de gezinseenheid, in casu verblijf bij moeder, broers en zussen, waarvan kan uitgegaan worden, tenzij er gezinsproblemen onderling zijn ontstaan, dat deze eenheid de belangen van het kind dient in positieve zin. Uit het verhoor blijkt niet dat de pupil problemen met zijn moeder of andere familieleden kent of heeft gehad. Integendeel zou de drijfveer voor het verlaten van het gezin gelegen zijn in problemen met de taliban die hem zouden willen rekruteren, wat ongeloofwaardig werd bevonden in bovenstaand arrest. De verzoekende partij en de pupil laten bovendien na dit motief te weerleggen in hun verzoekschrift en stellen slechts dat de verwerende partij rekening dient te houden met de sociaal-economische omstandigheden bij de moeder in Afghanistan, zonder deze 'omstandigheden' uiteen te zetten. Er kan moeilijk worden verwacht dat de verwerende partij bepaalde feiten in rekening brengt waarvan zij niet in kennis wordt gesteld. Integendeel, uit het verslag van verhoor van 12 april 2013 blijkt dat de pupil verklaarde, gevraagd naar de prijs van de reis, dat hij ongeveer 10 000 à 11 000 euro had, hetgeen niet laat vermoeden dat de familie in armoedige omstandigheden leeft.

Integendeel, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het garanderen van opvang en verzorging van de pupil en dat de verwerende partij naar een duurzame oplossing zocht in de mate van het mogelijke en rekening houdend met de gegevens die de verzoekende partij en de pupil haar ter beschikking hebben gesteld, en oordeelde dat het vertoeven bij het gezin van moeder en broers en zussen het belang van het kind dient. Het besluit dat de duurzame oplossing niet in het Rijk ligt maar in het land van herkomst is kennelijk redelijk en steunt op afdoend onderzoek.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de pupil niet werd gehoord, druist deze incorrecte bewering in tegen de gegevens van het administratief dossier, dat een verslag van verhoor bevat waaruit blijkt dat de pupil op 12 april 2013 werd gehoord. Bovendien spreekt de verzoekende partij zichzelf tegen nu zij in

het verzoekschrift, gevolgd op haar stelling dat de pupil niet werd gehoord, stelt: *“het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken verloopt schijnbaar in samenspraak maar verzoeker krijgt niet te horen waarom verwerende partij aan welke verklaringen twijfelt en kan er dan ook niet dienstig op repliceren”*, Hiermee erkent zij dat er wel een verhoor heeft plaatsgevonden. Verder impliceert een verhoor niet noodzakelijk dat de verwerende partij aangeeft aan welke verklaringen wordt getwijfeld opdat de pupil zou kunnen repliceren. Er kan nog worden opgemerkt dat de pupil op pagina 10 van het verslag van verhoor onder de hoofding “opmerkingen in verband met het verhoor” bevestigend heeft geantwoord op de vraag “ik aanvaard het verhaal, zoals het opnieuw aan mij werd voorgelezen” en dat hij geen opmerkingen heeft geuit.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 61/14 tot en met 61/20, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van de middelen zijn ongegrond.

Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (BS 17 januari 1992, hierna: het Kinderrechtenverdrag), waarbij zij een uitgebreide doch theoretische uiteenzetting geeft omtrent deze bepalingen.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 3, 6 en 12 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er op dat, wat betreft de aangevoerde schending van deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest, niet blijkt dat de bestreden beslissing de belangen van het kind niet nastreeft. Uit het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet in het belang van het kind is genomen, zodat deze grieven niet kunnen worden gevolgd.

Ook de beschouwingen waarbij de verzoekende partij citeert uit de noten van het VN Kinderrechtencomité in *“General Comment n° 14”* en *“General Comment n° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind”*, die zij toevoegt in bijlage aan het verzoekschrift, en de argumenten betreffende artikel 51 van het Handvest en het aanhalen van de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, strekken er louter toe aan te tonen dat de belangen van het kind in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is. Dit geldt eveneens met betrekking tot het in de hoofding van het middel aangehaalde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij op pagina 3 van haar verzoekschrift verwijst naar artikel 71/13 van de vreemdelingenwet dat de omzetting zou zijn van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG dat de lidstaten zou verplichten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er op dat er geen artikel 71/13 van de vreemdelingenwet bestaat. In zoverre zij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bedoelt, herhaalt de Raad dat het aanhalen van deze bepaling er louter toe strekt aan te tonen dat de belangen van het kind in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is, gelet op het voorgaande.

Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Verder voert de verzoekende partij in beide verzoekschriften de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoon dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN